

Mooie tijd en heimwee

Het was eigenlijk de bedoeling hier uit te wijden over het fenomeen "Lustrumpop". Ter gelegenheid van het 25-jarig jubileum in 1976 kwamen een aantal mensen op het idee om een popmiddag te organiseren op Engbergen. Uiteindelijk werd dit gebeuren daarna nog tweemaal herhaald. Eén van de grote mensen hierbij was "Rooie Herman" Aalders, die al die keren als presentator optrad. Toen wij echter met deze, naar Almere verhuisde, Oeriaan om de tafel gingen zitten, bleek dat de inmiddels "Griezen Herman" veel meer te vertellen had dan alleen het Lustrumpopfestival. Steevast was, na weer een anekdote, zijn stopwoord: Mooie tijd, mooie tijd!! De "Rooie Herman", een Boysdier,...nog steeds!!

"Nachten lag ik er wakker van, ieder jaar weer. Ik kon toch niet met van die afgezaagde moppen op de propen komen. Schoot me iets te binnen, dan vloog ik naar beneden en schreef dat op! Zo deed ik dat ook op de fabriek en af en toe in het café! Ze hadden me gevraagd om de presentatie te doen, ik had ja gezegd en ik wilde het goed doen", aan het woord Herman Aalders, twaalf jaar geleden getrouwd met zijn Roosje en vertrokken naar Amsterdam. Een overdosis heimwee klinkt in iedere zin, als hij vertelt over de Boys, over Oer en over het clubblad, dat hij nog steeds trouw met de post krijgt. Hij baalt dat de Boys gedegradeerd is: "Hoe is het toch mogelijk? Zo'n mooie club,....gedegradeerd!" Terug naar het Lustrumpop. Het eerste jaar verraste hij ieder met de gezongen opening: "Ons lief Heertje, geef mooi weertje, geef mooie dag, dat het zonnetje weer schijnen mag!" Iedereen lag dubbel en de dag kon niet meer kapot. Het jaar daarna kon een opening van hetzelfde nivo natuurlijk niet uitblijven. Het werd; "Guten Morgen Ihr Leut, guten Morgen Ihr Leut!" Het publiek zong spontaan terug: "Guten Morgen Rooie Herman" en Herman maakte het af met "Guten Morgen Ihr Leut". Daarna volgde zijn onbedaarlijke schaterlach. Maar het bleef niet bij zingen. De moppen vlogen door het openluchttheater en ook zijn aankondigingen zorgden voor de nodige hilariteit. Zo werd Sweet d' Buster, Zweit mien te baste, en Herman Brood werd op het podium gedirigeerd met: "Dames en

heren, Brood op de plank!" Zo had Herman voor iedere band wel iets in petto. Over een Boyslid die in een van de regiobands speelde, merkte hij op: "As hé net zo goed zingt as dat hé voetbalt, dan is het niet vøl!" Een prachtig voorval tijdens het tweede festival, mag in dit relaas niet ontbreken. Wieke Tempels en Leo te Pas kregen aan de kassa bezoek van een bestuurslid van één van onze buurtverenigingen. Daar werd op dat moment een of andere wedstrijd gespeeld. "Willen jullie aan den Rooie vroagen of hé niet zo vøl wil ouwehoeren, want bi'j ons kan zo niet gevoetbald worden. Ze hebben allemoal de slappe lach". Ook toen gold al, niet alleen muziek alleen. Zo kregen actiegroepen als Amnesty International, de Anti-kernenergiebeweging e.d. de gelegenheid om hun ideeën uit te dragen. Hiervan werd gretig gebruik gemaakt. De bekende kunstenaar Josef Kemperman werd het mogelijk gemaakt om zijn textielproject tentoon te stellen in het bos. Een immens groot doek werd opgehangen tussen de bomen. Iedere geïnteresseerde kreeg desgevraagd tekst en uitleg. Al met al waren het 3 festivals die bij veel Boysmensen in het geheugen staan gegrift. Het is ook nooit een probleem geweest om veel vrijwilligers op de been te krijgen. Alleen het financiële aspect heeft het festival de das omgedaan. Het eerste jaar draaide men uitstekend, het tweede jaar was er een hittegolf en het derde jaar viel door de regen in het water. In goed overleg met het bestuur werd daarna besloten om ermee te stoppen.

We komen terug op de "Rooie Herman". Een clublied hadden we niet, maar gezongen werd er altijd en overal. Twee liedjes van Herman werden gezien als typische Boysliederen. Of het nu op het Lustrumpop was, of in de kantine, iedereen zong uit volle borst "Moeder onze kraei is dood" of "De klok van Arnemuiden" mee. Toen Herman een aantal jaren geleden met zijn vrouw in de binnenlanden van Indonesië vakantie vierde, werd hij, vanwege zijn machtige stemgeluid, gevraagd of hij een kerkdienst wilde opluisteren met zijn gezang. Dat wilde hij wel doen, maar dan wel in het Gregoriaans. Daarna galmde hij bovenstaande liedjes door

het kleine kerkje. Niemand verstond er iets van, het was tenslotte Gregoriaans, maar men vond het prachtig! "Ik moest meteen aan Ulft denken, daar midden in de rimboe. Toen heb ik er als toegift nog maar even Ulft mien dörpke achteraan gedaan". Na deze anekdote komen we automatisch weer terug op het thema "heimwee". Lachend vertelt hij over zijn periode als "zeeman". "Zes weken heb ik het volgehouden. Toen ik na zes weken in Rotterdam aankwam, kreeg ik van de rederij een brief in handen. Het was een brief vanuit het clubhuis. Tinie Jansen was de eigenaar. De brief was geschreven door tante Jo, er was een bar opgetekend met barkrukken. Alle krukken waren bezet, op één na. "Je kruk staat nog steeds voor je klaar", schreef tante Jo, "en de groeten van je Boysvrienden". Alle jongens hadden hun handtekening erop gezet. Met tranen in mijn ogen ben ik naar de kapitein gegaan en heb hem verteld dat ik van boord ging en nooit meer ging varen! Terug naar Oer, terug naar huis!"

En dan volgen de anekdotes elkaar in snel tempo op. Teveel om op te sommen. Over die keer dat hij onder stroom stond langs de Strang en iedereen meteen wist waarom de pomp het niet deed. Dat hij, samen met tante Jo, iedereen op gebakken eieren trakteerde, die alleen nog even "gehaald" moesten worden. Dat hij, samen met Herman Kuiperij, emmers water uit de Strang haalde en de wasbakken vulde, maar dat niemand zich waste, omdat de dikköpkes er in zwommen. Over het omkleden in café's en dat Föller in de goal stond met vier grote droge metworsten aan de lat. Dat hij in overleg met leider Herman Emaus "zwaar geblesseerd" uitviel om met Herman samen een paar biertjes te gaan drinken in het plaatselijke café. De huldiging van Johan Kempers, voor twaalf en een half jaar kaartjes scheuren aan de kassa. De duivenbeker van de familie te Pas, die een bak bier opleverde van een bestuurslid, wegens het winnen van een toernooi. Over het omkleden in het café van Tinie Jansen en 's avonds thuis wakker worden met de voetbalschoenen aan. De oprichting van de carnavalsvereniging "de Oerianen" waarvan hij prins was. Het "gat van Janboer", waar de

lijnen met zaagsel werden getrokken en waar de lichten het meestal niet deden. De autoloze zondagen naar uitwedstrijden. De pick-up op batterijen van Föller die ze, al spelend, meenamen op de fiets naar Megchelen. Die keer dat ze op zo'n autoloze zondag naar een uitwedstrijd van het eerste in Netterden gingen en iedereen rechtsaf ging, maar hij rechtdoor, een mestvaalt in. Het uitstapje naar de brouwerij met het kantinepersoneel, de

fanclub van het vijfde. Over de speeltuin, over een ATAG-collega die hij per ongeluk tijdens een wedstrijd een been brak. En over de taarten uit Azewijn en de keuken van Toon en Tilla Geuyen die goed smaakten. En over een UB-embleem, op zijn fiets, gebogen van lasdraad. Over de Boys dus, ...en over Oer, en over af en toe een slokje teveel op....., over een mooie tijd!

